

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI

KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

Égőzáró díj... 8 ft.
Fél évre... 4 -
Negyed évre... 2 -

Hirdetéseket és nyilatkozási közleményeket a kiadónál megérkező napig kell beérkezniük szerinti számmal.

Kiadó hivatal:

Nadasch, Muzsik és Partics könyv- és konvenczióknak a város házában épületben, hová az előfizetők és hirdetések küldendek.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

Égőzáró díj... 8 ft. 60 kr.
Fél évre... 4 - 30 -
Negyed évre... 2 - 15 -

Hirdetéseket naponta száma a fentiekkel minden nagyobb külföldi hirdetési irodák elvállalnak.

Szerkesztőhely: Iroda: Széchenyi u. 106. szám. Hova minden a lap szerkesztésével és közleményekkel küldendek. Hirdetéseket naponta száma a fentiekkel minden nagyobb külföldi hirdetési irodák elvállalnak.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtöki számhoz egy felvevő könyvtárában nyomott „regény-csarnok” csatolják melléklet gyantán.

Hazafiság.

Ez a szó, mely manap a legtöbb ember ajkán megfordul, de a legkevesebb ember szívében található valóban.

Ezzel díszkedni, ennek ellenkezőjével valódni a legdivatosabb foglalkozás.

Hogy valaki jogot érezzen magában ahhoz, hogy mellé dőngetve díszkedjék hazafiságával, — elégséges egy jóhangzató őszi név, melyet az illető nem a magyarosodás, hanem valóságos öröklés útján nyert. Mintha bizony a születés nagyobb biztosíték volna a hazafiságra nézve, mint a magyarosodás.

Utón-utófélen halljuk a biztatást s ösztönzést a magyarosodásra; azt mondják, ez hazafini kötelesség; de ezzel szemben hány sarkastikus gúny hangzik fel a magyarosodók ellen? Azok a kik biztatnak, hazafiak, de azok a kik az ellen tiltakoznak, még inkább hazafiak akarnak lenni.

S plane milyen álláspontot foglalnak el némelyek csupa hazafiságból, a különböző fajú s valóságos honpolgárok ellen.

Hirdetni a békés együttélést, testvériséget; hazafini kötelesség; de kikélni a különmenetiséget s más vallású polgárok ellen, szitkot s átkot szórni fejükre; még nagyobb honfiai kötelesség óhajt lenni.

A valódi hazafiság nem kérdék s nem vádol. A beszédes, a vitakozó, a szemrehányó, a

rágalmazó, a henegező hazafiság; az a valódi hazafiatlanság.

Egy honpolgár hazafini kötelessége nem lehet egyéb, mint a szentesített törvényeket tisztelni, azok ellen soha se agyarkodni, azokat soha ki nem játszani. De hazafiság nevét soha se veheti föl a hány-vevőség.

Ismernünk hazafiakat, kiket a hír nem vesz kőszá szárnyaira, nem száguldjá be nevükkel a hazát, nem dicsőíti tetteiket, egyszóval; a kiket a világ nem ismer. Pedig hazafiak a szó szoros értelmében.

Zajtalanul betöltik polgári kötelességeiket, áldoznak velük s kincset a bazaar oltárán, de nem ütik azt dobra.

Ellenben ismerünk olyan híres hazafiakat, kiknek nevével minduntalan találkoznak, kik a tönkén ködölöl ki se bontakoznak, kik örökre áldoznak, hatnak, alkotnak és gyarapítanak, de ha mélyére nézünk a dolgoknak, nem látunk semmit, ha csak nem jól rejtgetett humpogót.

Mely sóhajjal jajdulnak fel magyarjaink a nevek szabad eljajvitása ellen.

Garay, Hunyady, Zichy és Szechenyi lesz az, a k i a k a r . . .

Ija uraim, csakhogy manap nem érdem a név, s híres hazafiság lehet az ember, ha mindjárt csak Götzelnék is hívják.

Nemo.

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Egy kaczer nőhöz.

Taníts meg engem hinni noerényben,
Csak azután taníts meg szerelmre . . .
Ifjú koromra ah, már annyit eltem,
Hogy szinte balgaság von, hinni benne.
Minden, mit látsz, szint volt és alakot,
Mig az emberlét lassan leporog,
Nincs semmi, a mi épen maradt;
Mert hiszjem, hogy a noerény orok?

Riasztó példaként lebeg előttem,
Sok családban megtrótt ifjú élet.
Gyakran kísértőn én efféle csodában,
Szerelemi kibán elhalt kőszá lelkem.
A néma örök sírú rejteke,
Hány verző szívnek nyugtot melyeket?
Kinek szive így emlékei tele,
O, annak hinni többé nem lehet.

Sok szépséged van, kevés csalásod,
Es megfordítva inkább vivine csinálnak,
Hódítani óhajtás s bár takarmi végyod;
Kívátszik, hogy csak kőszáji kaczer vagy.
Egy-két napig megbűvölt tőn szemem,
S Madonná leszn, ártatlan, szűzies,
Elárulod magad, csak színelled,
Hogy lelked tisztá melyből szerezsz.

Tán valaki akad majd a borogra . . .
No annak irgalmazson a teremő!
Kégyetlen, szívetlen börtönbe fogva,
Hánzeve elrepszett a szép javod;
Jobb, hogy nyomortul éltet vette meg,
Golyót elosztott át hitvány agyán,
Mert bár megészandó, a színellem nek,
Ha szerelmemmel nem segítis baján.

Ne járjak így; felelek nagy szíve,
Emlékedet kiüzöm a szíveimből,
Sok volt nekem már így is közlelőbe,
S az elváltalban leltem összerendül.

Pár napke nap, és én foglyod vagyok,
Orokre vesztve szabódságomat,
Te megye s múltak valahogy a napok;
S a piaci verzés lassan meggyad.

Taníts meg engem hinni noerényben,
Hogy hiszjek a hűségben, szerelmemben,
S ha elcsábítal eszedel, észrevesztem;
Szeretni foglak boron, onfelőltem.
Szeretni foglak örökké, nagyon,
E luszké szívet nekem megnyitóm;
Behelgetsz és gyotrod, gyilkold agyom,
Holaterezsz leszek, légy Judithom!

Amaranth.

Coralienak migrainje van!

— Causerie. —

A rózsás bondoir felett néma csendesség lebeg. — A mennyezetrel lecsingó veres kímpa bágyadt szuszára tétovészen török meg a márvány szobrok hideg, merev tagjain, melyek a virágasztalok bosquetjei körül vakító férgységben tündökölnek elő. A tágas kandallóban az elhaló tűz végső parázsá pislog, melynek gyenge fénye csásbós pót varázsol Coralie bárónő szép arcára, ki egy pamlag rózsaszín atlasz párnái közé temetve, piciny kezét fájdalmasan szorítja szenvedő homlokára. Közél a beteg földhöz, egy hintáscsészében kényelmesen elhelyezve, mademoiselle Iréne foglalt helyet, gyöngyöden hintázva magát, míg szemét merengően pillantanak a tűz elhaló zsaratókaiha.

Coralie nagysám a perczben mélyen, fájdalmasan felsóhajlt, míg Irén résztvevően látszó arczczal, de félreismarhtellen nevetési ingerrel hangjában, a kérdéssel fordul hozzá: „chère Coralie, pauvre amie, még mindig oly iszonyú migrained van?”

„Ah!! ah!!” lebben el Coralie ajkairól, mint egy piciny madár végső nyögdelése, vagy az eol hárfá utolsó zengése, míg kis kezeivel az „eau de cologne” után

nyul, mely egy közeli asztalkán ezer füvecsé mi mosá, ixiá lys, jöckel clubb illatször köztől foglalt helyet. „Ah! ez az iszonyatos migrain, meddig fog még kínozni, és ugyhiszem, ezután valahányszor társaságba megyek, másnap elő veszem” sohajtja Coralie, megkönnyebbültén szíva be az „eau de cologne” frissítő illatát.

Iréne összekulcsolta kebelén kezeit, és azon gondolkozott, hány virág-vázák, zselkendő, tükör lesz még Coralie migrainjének áldozatává, ki ilyenkor tört, zuzott, bontott jobbra-balra egyaránt. Iréne hitelen kiszámította, hogyha Coralie így folytatja, egy hónap alatt minden összetörhető edénynek halála lesz. Amnyira el volt foglaltva gondolataival, miszerint a virágok között ehevte levo kiesiny kanári elkezdett esiesereggni, mire Coralie haragosan, de halkán szólt: „Iréne!” melyet azonban Iréne nem hallott.

„Iréne!” hangzott hevesen, és élesen Coralie hangja ismételtén. Erre a megszólított végre felrezzent gondolataiból és vidor mosollyal fordult Coraliehoz: „parancsolsz?”

„Szeresem, hogy végre eszedbe jutott meghallani szavaimat, majd kikiabálom utánad a tudómet, pedig jól tudod, hogy egy hangosan kifejtett szó képes megölni! De ha oly szívtelen vagy; nem bírod akár mi történik velem?” zokogó Coralie keservesen, zselkendőjébe temetve arczát.

„De Coralie, másodá jogtalan szemrehányás ez?” kérdé sértődve Iréne.

„Csak hallgass már te tulérzékeny nebutns virág, jobb ha befeded annak a kiállhatlan madárnak a kalcizkáját, vagy legjobb ha mindjárt mindenesetl kidobod!”

„Coralie, Coralie quel bêtise, kedvescedet?” nevetett hamisan Iréne.

„Nekem nincs kedvescedem, szeretnék minden kanári madarat megfojtani, hah! mily borzasztó fölszólás!”

a 43869. számú urb. vál. jegyzőkönyvben megpendített eszme magában véve nem képez befejezett alapítványt, mely egy jegyzőkönyv szűk keretében be sem is foglalható, mert valamint minden alapítványozás, világos kikötések és feltételekhez van kötve, melyeknek bekövetkezése, be vagy be nem tartása folytán az egész alapítványozási szándék módosulhat, s nullifikálódhatik, úgy jelen esetben is első megfigyelés és elbírálás alá az jó, hogy ezen az alapítványozás által célzott és a 43869. számú jegyzőkönyvben felállított alapítványozási eszme mily feltételek és mily kikötésekhez lett kötve, és vajlon ezen feltételek és kikötések oly természetűek-e, melyek az egész alapítványozás létesülését kérdésessé tehetik és fűgöben tarthatják, és birnak-e azon jogi hatállyal, hogy a hozzájuk kötött meghatározások, kikötések és feltételek be vagy be nem következése, be vagy be nem tartása még a létező vagy létezőt alapítványozási szándékot is paralizálhatják?

A hivatkozott 43869. számú jegyzőkönyvben nygvanis ez áll: „az urberi meghatalmazottak az urberi választmány többsége által szerzett összeget száz ezer forintra fokositeni, és azt Vaally István által indítványozott módon egy közös alapnövelde felállításra és fenntartására fordítani határozatuk: ebből következik, hogy itt egy halasztó feltétellel van szó, és 1-6r is a vagyonnak 100000 forintot kell képviselnie, tehát az urberi választmány által a vagyonnak meg mindenek előtt 100,000 frtra kell felszaporítatnia, s csak is az azután lehetne szó alapítványozásról. — ez pedig még be nem következett:

2-or világosan és felre magyarázhatlanul kikötötték és feltételül szabotat az: hogy az egész alapítványozásnak Vaally István által indítványozott megelőzőleg előszóval eloadott és változt módok szerint kell történnie, és ezen módok alatt, melyek az alapítványozásnak megamiyi feltételeit képezik, csak is a meritum, az érdemlenség, az alapítványozás létesítése elé szabott feltételek, a mi az időközben kiállított alapító levél tartalmával egynek tekintendő, értendő; ezen mód tehát oly világos és kétségbevonhatlan kikötést képez, mely már magában véve egy oly feltétellelhez kötöttet, melyekkel kapcsolatos eslekmények be nem következése, az az, azon módnak, mely a kiállított alapító levélnek érdemleges tartalmában nyert felismerhető meghatározást — be nem tartása, az alapító levél el nem fogadása által az egész alapítvány, — mint a mely elozlatott ugyan de elfogadva nem lett, megszűnt és megszűnt ezzel minden arra irányult igéret és övallalt kötelezettség is, mert a dolog természetéből folyik, hogy a kulai urber községi választmány nem azért fardozott, hogy más bármio intenciók szerint és mások által eszközöltesék az általa szerzett vagyonnak

valamely alapítványozásra fordítása, hanem egyéni feltevése és anyagi áldozataival azért szerzett vagyon, hogy azzal saját intenciói szerént létesíthessen egy oly alapnövelde, vagyis oktatási tápintozatot, minot képzeletben még a pénz megszerzése előtt felállíthatni czélzott.

Ennyit tartottam szükségesnek az ügy érdemében elmondani, kérve azokat becses lapjában közteni.

Tisztelettel

— Y —

Az 1881-ik évi LX. t. cz.

Az új s már életbe lépett t. cz. azon része, mely a végrehajtási eljárást módosította s új alapokra fektette, több tekintetben a nagy közönség figyelmébe is megérdemli, mert számos eset foroghat fenn, melyben a laikus peresfél is intézkedhetik, ha ismeri a törvényt.

Nevezetesen annak oly részeit fogjuk ismeretü, melyek inkább a gyakorlati életbe, mintsem a jogi praxisba vágnak.

Ezek pl. az állam s köztisztviselőnek lefoglalható fizetése, mely eddig a 600 frton felül öszszegre terjedt, s mely most a 800 frton felüli öszszegre foglalja magában; továbbá a törvény szavai szerint: állandóan alkalmazásban levő magánjellegű tisztviselő, ki legalább is egy évi időtartamra van alkalmazva, ennek 500 frtjig terjedő fizetése le nem foglalható; gazdasági cseledek béréi mi szolgálatban vannak le nem foglalhatók, végrehajtást szenvedő és hazapere részére legszükségesebb öltözék, ágynemű, élelmi szerek, tüzelő szerek, a két utóbbi 15 napra tekintettel, szükséges könyha felszerelmények és könyha-edeények, az élethivatal, mesterséghoz megkiváltatott muszerok, eszközök, iparosnak 50 frt értékig feldolgozás alatt levő anyagkészlete, egy telen, vagy e helyett 4 juh, vagy 4 keeske, ezek részére egy hónapra szükséges takarmány, 5 hektoliter vetőmag, szükséges igazonyó által lefoglalható, de március 15-től, november 15-ig ha végrehajtást szenvedő ezek tartásáról kellel mérőben gondoskodni képes, az esetre el nem árverelhetik ezen jelzett időtartamon belül.

A „Magyar-Jószág” annak idején kimutatta e törvényezikk hiányait, mi ezzel ezuttal nem foglalkozhatunk. Egyszerűen idézzük a törvényt:

Köz vagy magán tisztviselőnek fizetése teljesen is lefoglalható neje vagy gyermekeinek tartási díja fejében.

Száz frt követelést meghaladó, vagy 100 frt értékét képviselő ingóságok átadása iránti perben már az első bírósági feltétlen marasztaló ítélet alapján végrehajtásnak van helye; de viszont peres táj önkényének élet a törvény igen helyesen kellel mérve utalta; a i. mig eddig végrehajtható feltétlen jogában állott foglalaskor minden

indoklás nélkül végrehajtást szenvedő ingóságait annak lakásáról elvitetni, az új törvény ily széles alapra fektetett jogot a foglalatónak nem ad, hanem igen is tartozik indokoltan kérvényezni az ingóságok elszállításának szükségességét, ha a bíróság ily veszelty, végrehajtást szenvedettől nem látva kellelőleg igazolva, ez ügyben tárgyalás elrendelendő, esetleg a bíróság megkivánthatja, hogy foglaltató részére, adós ingóságának elszállítása csak is az esztre fog elrendelteni, ha foglaltató a bíróság által megállapított öszszegét bírói letétek helyez, a törvény ezen intézkedése meggátolja azokat a morális pressiókat, melyeket eddig lelkiismeretlen ügyvédek a szorultságban levő alperesre gyakoroltak.

Az új törvény az ingatlan vagyon megbeesését csak az esetben ejteti meg, ha gyári épületek foglaltatnak le, vagy általában oly ingatlanok, melyeknek megbeeséséhez szakértők általi megbecslés szükséges, ekként az ingatlanoknak megbeeslési ténye az új végrehajtási törvények szerint hatályon kívül helyezték, csak is kivételes esetekben fog alkalmazásba vétetni.

Az ingatlan vagyon még az első árverésen becsáron áll is elárverelhető, ha azonban a megartatott árverés napjától számítva 15 napon belül a megvett ingatlan vételárának egy tizedrészenél más többet ajánl, a bírátpézt s végrehajtási költségeket előlegezi; újabb árverési határra kitűztetik s az ekkép megartott mintegy második árverésen az ingatlan vagyon végörvényesen eladatik; ha esetleg az ajánlattevő egyén az árverési feltételeknek eleget nem tette, a vételári öszszeg teljesen le nem fizetné, a hatradékos öszszeg erejéig vevo ellen bármely érdekelt jelzatos hiteltelő kérelmére a bizt. végrehajtás elrendelendő.

Oly esetben, midn a vevő a vételári öszszeg le nem fizetése ezért az ingatlan vagyon újabb árverés alá bocsátatik, s az újabb árverésen azon vételár be nem folyik, mivel magasabb vételári ajánlat nem tétetett, de sőt azon öszszeg sem éretett el, melyet az eredetbéli vevő megajánlott; kötelezettségének meg nem felelt vevo tartozik a vételári különbözetet megfizetni, de esetleg az újabb árverés folytáni vételár többletre kötelezettségének eleget nem tett vevo igényt nem tarthat.

Az új végrehajtási törvénynek szembeálló vivmánya abban öszpontosul, hogy a pernyertes félnek jogérvényes ítélete alapján a perveztes félre szolt hagyatéki vagyon adása nevére hagyatéki eljárás utján átírtni s az ekkép ártirt vagyont pernyertes fél lefoglalhatja s az elárverésztelheti, a hagyatéki eljárás folytán felmerült költségek az alapperbeli költséghez hozzá számítatnak, ezeként felperesnek jobban áll alperes javára eljogyzott tulajdonjognak per utján igazolását érvényesíteni; felperesnek e törvény alapján megadotat a mód, a lehetoség, követelése kielégíthetőséghez juthatni, nem lesz többé

hangja van; kiáltá Coralie borzongva fogva be füleit kezével, míg csak Iréne be nem horta a kis esieszger lakát egy lepellet és az elhallgotat . . .

Rövid ideig esend állott he, midn egyszerre Coralie hevesen kezdett ismét zokogni, türelmetlenül dobálva magát a pamlogon, mialatt ös firtjei kibonloltak köteleikből, és mint egy aranyos palást ömlottak le a földre. „Szent atyám!” kiáltá kétségbeesetten fördelve kezait: „ennyi kínt, szenvedést végiz túrni, ez mégis sok! Milyen haszontalan, milyen kíetlen, sivár is ez az élet! Egy nehékes rabbiúnés, melyet türelmesen hordozni kell, mily boldog az ki mindezen túl van, ki végiz küzdötté az utolsó gyötrelmet, és, és most nyugodtan, háborítatlanul alussza örök álmat a föld alatt!”

„Cariña mia!” nevetett Iréne langosan, tréfis borzalommal csapva öszze kezait: „homon ered ez örüsi világyötölölet, te kedvesem szlász így, ki az életet mindenek felett szeretted, te beszélsz halálról, te ki még annak említesére is öszsborzadtal; megloassás na ezért, ez az nagyon, nagyon nevégség! Ha! ha! ha!”

„Igen, igen csak gondolják,” siránkozott Coralie, elragadó bíjjal rázva meg arany firtos fejét: „de majd meglátod elvonulok a világtól, zórolba megyek, apicza leszek, megölöm magamat,” tüzelt Coralie kímélelvölve.

„És mindent a szegény migráin végett?” kérde halkan Iréne Coralie nyugihelyéhez lépve, bájtelt mosolygással.

„Igyan kérlek,” viszonzá Coralie elpirulva, majd hevesen ugrott fel nyugtából és szavait könyözporral kísérve mondá: „nem, nem, miért a tetetés részemről? Megmondom öszinten, hogy szívemnek az fő nagyon, hogy elraboltat télem szívét! Igen, az o szívét, melynek szeretetéért feláldoztam volna a világ minden gyönyörét; igen az o szívét, mely oly forróan szeretett, mindott eddig, és most, és most,* rebegő fuldokoltan.

„Kinek a szívét raboltam én el toled?” kacagott Iréne, ki oly érzékenlen volt, miszerint Coralie könyvei nem valának képesek megindítani; jól tudván, hogy permeteg esó után, napugaras verofény következik rendszert.

„Igyan csak ne játszd az ártatlan szerepét,” folytató dureszán Coralie, felvetve piros ajkait, mintegy piciny makranczos gyermek ki sirni készült: jól tudod hogy Beláról beszélek, kit megbüvöltél, elcsibélttáttál azal a szép fekete szemekkel, mert ámbár gyüöllek, azt meg kell vallanom, szép szemid vannak.”

„Ezer köszönet e bökért,” viszonzá Iréne, mig arca röszsán elpirult. „Ami Belát illeti,” folytató, mi alatt lesütött szempillái alól hamisan pillantott Iova Coraliara: „nem tudom mi ezéja volt, de az esteli bálon roppant udvarolt nekem.”

„Ugy-e lásd, magad is beismered!” kiáltott hevesen Coralie, szép szemében ragyogó könyvespekkel: „ah én szerencsétlen! meghalok! elvesztem! ah jaj, jaj, ez az utálatos migráin!”

„Kedves Coraliem, ne bántsd mindig azt a szegény migráint, nem az a te bajod, hanem feltéyeni vagy Belára!” „Én és feltéyeni!” pattant fel Coralie mérgesen: „nos, hogy megmutassam, hogy nem vagyok az, micsoda fellenzó szavakkal mulattatott tégedet?”

„De Coralie!” veté közbe szemrehányóan Iréne.

„Hamar, hamar, akarom hallani!” válaszoló az, türelmetlenül dobálva kicsiny lábaival.

„Nos hát,” viszonzá nevetve Iréne: „az egész üres phrásisok tömkelegéből állott; elmondott szépek szépenek, éjszemti csillagnak, és végre hozzá tevé, hogy egy bizonyos fiatal ember, kit fölöslegesnek tart elottem megnevezni, mivel igen jól ismerem, azt találja, miszerint csak is a barna hölgyek tarthatnak igényt a szépségre.”

„Az o maga volt! A hutelen, ilyet mondani, midn pár nap előtt nekem épen ellenközleg nyilatkozott! Igazán azt mondta?” kérde még egyszer, zokogva és kétségbeesetten rágya zsebkendője zseleit.

„Szórol-szóra,” hangoztató Iréne.

Coralie e szavakra kimerülten dult vissza párnáira, és lehunyta szeméit, rövid időre azonban ismét megszólalt: „Iréne, ma chère petite, menj és zongorázzál valamit.”

„De chère Coralie mi jut eszedbe, hisz az imént még a madár dalt sem szenvedhetted!”

„Igaz, de most zajt, nagy zajt akarok, hadt tompítsa el fájdalmamat.”

Iréne kézséges jó kedéllyel foglalt helyet a zongora előtt és nem sokára felhangzott egyike ama szép fulbemászó dallamoknak, melyek oly képes ábrándokba ringatják az embert, felhangzott a „la premier baiser” című szép keringő.

„Uf! uf!” hangzott Coralie hangja, mialatt kezével elodázolag hadanazott: „ne ezt, ne ezt!”

„Hiszen ez kedvenc dalod Coralie,” pajkoskodott Iréne, „ámbar te az első első állásponjtát már meghaladtad, vagy bízol, hogy nincs igazam?”

„Vous estes insupportable! ma chère!” viszonzá bágyadt mosolyval Coralie. „De hogy is van az a szép népdal: Letaroltak már a rétet.”

„Már valóban azt hiszem, a viláig is felfordul!” szolt csodálkozva Iréne: „épen a minap mondtad, miszerint ki nem állhatot azt a dalt, mert olyan halott! induló forma.”

„Épen nekem való!” sohajtá lemondólag Coralie báróné.

E pillanathan erős eszengetyü hang vegyült a zongora accordjába. Coralie hirtelen felugrott, „Iréne, kérlek,” kezdé: „légy szives a terembe menni, ha vendég

felperes azon vizsák helyzetnek kitéve, hogy adós bírtokba ülve, felperest az örökös telenségre, alperes kénye-kedvétől függő várakozásra utalhatta.

Ha a köztisztviselő fizetése lefoglaltatik, az anélkül is felesleges s teljesen mellőzhető foglalási aktus teljesen elmaradhat, az új törvényként végrehajtási kérvényre vezetett végzésben a tisztí fizetés lefoglalhat, főleges sallangos foglalás teljesen elmarad, ezáltal mennyi munka s költség kiméltetik meg s az ügy gyorsabban lebonyolítottatik.

Veszedelmessé s végzetnessé vált semmisségi panaszoknak helye többé nincs az új végrehajtási eljárásnál, csupán felfolyamodás és felebezésnek lehet helye, csakis egy esetben van semmisségi ezimenes keresetnek helye, midőn alperes lakása tudva valótlannal elhaglottatik, s állítólagosan ismeretlen helyen tartózkodó alperes perveztes lett; jogában áll ily alperesnek törvény által megszábot záros határidőn belül felperes ellenében semmisségi keresettel fellépni, s ha ily keresetnek helye adatik, az esetben lehető szigorral sújtja a törvény az ehbbeli meghagyást kellő figyelemmel nem méltató egévit.

Kétezer frtot meg nem haladó ingó vagy ingatlan vagyonnak árverési hirdetménye az új végrehajtási törvény szerint a legközelebbi helyi vagy vidéki lapba közzétehető.

Bérlési és haszonbérlési felévi követeléseknél a bizt. végrehajtás csak a vesztély igazolása esetre rendeltetik el, feléven felüli bérleteknél a vesztély igazolni nem kell.

Rendszerint csak a végrehajtást szenvedő ingatlanja árvereltetik el, de ha a törvényben körülírt esetekben adós ingatlan illetőségi része 200 frtot esetleg helyi viszonyokhoz mért 500 frt sfb. összeget meg nem haladja, az esetre az egész ingatlan vagyon a törvény által előírt szabályok pontos betartása mellett elárvereltetik.

Az eddigi törvények szerint a bírósági végrehajtó önmaga állapította meg díját, bírói megállapítás alá csak akkor jött, ha azt a felek határozottan kívánták, — ezuttal az új törvény szerint a végrehajtó díjai bírói megállapítás alá esnek.

Tözsdeileg jegyzett értékpapírok, ha bíróság lefoglalhatnak, az új vég. törvényként árverés megtartása nélkül, végrehajtató kívánságára, ha o az egyedüli foglaltató árverés megtartása nélkül tözsde, tözsdei árfoylamon eladásáról való igazolvány mellett értékesíthetők.

Ezek az új végrehajtási törvény kiválóbb szakaszai, melyek a nagy közönséget kisebb-nagyobb mérvben érdekelhetik.

X - y.

jött, elfogadni, hozzám senkit be ne ereszsenek, mondj hogy beteg vagyok."

"Jól van jól," szolt Iréne felgorva és az ajtóhoz közeledve, "azt is mondhatom, hogy már meghaltál, zárdába mégy?"

Coralie nem válaszolt e gumyos szavakra, gondolkozni látszott, majd hirtelen lángpiros arcát lehajtva, halván, de határozottan mondá: — mégis ha Béla báró volna, azt légy szives bevezetni."

"Azt már tudjuk, mint rendezen," nevetett magába Iréne és kishant az ajtón. . . . Távoza után Coralie gyorsan felemelkedett és a tükör elé lépett, önelégülten esodálva meg gyönyörű képmását. Mily idék voltak azok a rózsás arcok, mely ragyogók azok a remek sötét kék szemek, mely mosolygó az az eper piros száj . . . és a hűtlen Béla mégis elhagyta őt mind eme báji mellét; őt a forángu kórok legszebb asszonyát! És Coralie busult utána, szép szeméit veresre sirta, a bánat meghervasztá arczórásait, ajkai nem mosolyogtak és egész legheny, magas homlokán mélabus felbő borongott. Nem borozt az ez? De Coralie nem szívi nő, e perczben elhatározta, hogy lemond szerelméről, boldoggá teszi kedves Irénéjét; és eme szép tetteért mennjire fogják csodálni, imádni, ezer és ezer bálulói. Igen, így lesz legjobb!

Lemond Béla szerelméről, nehogy az a büszke férfi egy perczig is azt hisse, hogy hűtlensége Coralienak nagy bánatot okozott.

Hanyagul dől vissza nyughelyére, midőn Iréne lép be, nyomban követve Bétlát.

"Ah chère baronne, mit kell hallanom, ön beteg?" kérdé Béla, kezét csókolvá a szép nőnek, míg egy tabouretten foglalt mellette helyét.

"Csupán kis migrámem van," mosolygott anyagi

NOVELLA-TÁR.

Jégvirágok.

— Beszély. —
Írta: Winternitz Ilma.

Mivé lett a tő hullantukre? Hová tűntek a habok között játszó tündérek? . . . Sima jégpánczél fedi a szugár-fürostötte vizsítok. A fehérszakállú, agg tél zord szavával elcsendesíté a hullámok halk eszevegését, dermedtó lével álomba meríté a szelid habokat; s midőn már mélyen aluvának, oly mélyen, hogy az eroszakoskodó tél ellen nem védekezhettek, mint legyözött rabszolgákat kegyetlenül jégbilincsekbe veté.

Még a kopár fák se nézhették megindulás nélkül. Fájt nekik a kedvence tő némasága. Szívük búját csak a fagyos éjszaki szél enyhíté, a mennyiben elborítá ágait hideg zuzmarával, mely alatt egy ideig ok is el-tompultak. Úgy álltak ott gondolatlan némaságban, mint amaz emberek, kik lelki kinajukat lokáztá, nem akarnak eszmélni, akiknek olykor sikerül is eltemetni mind azt a mi fáj, a mi kínozza a szívet, a feledés temető-jébe, a hol ok előhalottként járnak-kelnek, mint töit remények hazajáró kísértetoi. Pusztá, kietlen a part. Mit is keresne most ott a madár? A hol nincs lomb, nincs pázsit, ott élémül a madárdal.

Minck is jonne most ide az a karsúsi gyermek-leány, azokkal a mély csillag-szemekkel?

Nincs itt virány, nincs egy árva virágszál, melyet edes pírulással nyújtana át a deli ifjúnak, kinek aztán e virágszál údvé lenne . . .

Ó, az a lehnayt szemű tő, azok a zuzmarás fák nem ahadtak mindig. Ok látták a két gyermeket együtt játszadozni évek óta, látták a nemes vonalomban ébredés-tet kelhükben, s ok belkesültek e fölött. A komoly fák képez rakkódás közt béglygattak sötét, lombos fejükkel, titkos susogás közt ringatva egymásnak a két ifjú szerelméről, boldogságáról. Ok látták s felismerték a szenev-dély tüzet, mely a két ifjú szívében fellobogott, és felelem reszkettette meg koronájukat, ha a veszes örvényre tekintének, mely felé a két óntudatlan lélek sodorottatt.

Mivé lesznek, ha mi nem erkődünk többé fölöttük? Tümedének a fák, a melyek szívében a napsugár jótékony melegre ragyogó zuzmaráikon keresztül némi életet kellett. S mintha csak e kérdősükre érkeznek válsz, vidám meretés zaja hat le a parkból s lassanként életünk egy mosolygó lányreze, utána komoly képű ifjú siet. A lányka fut a tő partjához, az ifju nem képes utolérni, megáll s dacosan dolja lábai elé a kezében tartott korcsolyákat.

"Iván! Ide hát a koresolyával, hangzik a tőpartról a lány ezüstcsengésű hangja, — milyen örömet okoz az nekéd, ha élvezetemben gátolhatok . . ."

"Iréne!" szolt az ifjú mély megindulással. Többit nem mondhatott. A szó torkán akadt. De a lány megérté őt. Ez az egy szó többit mondott, mint a meny-

szelidséggel Coralie, mialatt hűtlen kedvese láttára, hangja könyekkel küzdött meg.

"Az éjjeli bál volt előidőjeze valószínűleg, nemde?" kérdé a báró némi gunyty veigytve hangjába.

Coralie elérte a cselzást, rózsás ujjai összeszorultak, szeretett volna finom körmeivel Béla szemébe kapni; hogy elpalástolhassa igazalmát, hirtelen lesátotte szempilláit, finom nonchalanc-szal viszonozva. Csaldók edes barátom, már tegnap ezerttem közeledtet, de nem akarván rontani Iréne kedvét, elmentem a bálba, hol mondhatom, adorrable médom maluttam, valamint na nignonem is," fordul Irénéhez, megismogatóván annak légy, sylvem firtúit: „apropos! fogadjá köszönetemet edes báró, hogy oly szívélyesen elökezyen volt ma chère cousine iránt."

"Kérem, szép holgyeket mulattatni a legnagyobb élvezet," viszonáz finom mosolylyal a báró, meghajtva magát.

"Ah!" mosolygott Coralie; ez szép öntöl, most egy beszél, mint egy cavallier comme il faut."

E párbeszéd alatt Iréne hirtelen kisurrant az ajtón. Coralie csak akkor vette észre, midőn betette maga mögött az ajtót.

"Iréne!" hangzott Coralie hangja hevesen.

"Parancsol talán valamit?" kérdé Béla feléje hangjával.

"Nem," viszonáz zavarodottan Coralie; „de legkevésbé sem találok illendőnek, hogy Iréne minden sző nélkül itt hagy bemünköt."

"Mon dieu, bellissima signora," ez anyira feltűnik önek, úgy hiszem nem most történik először. Különösen mellesleg mondva igen örvendek Iréne távozásának, komoly közeledöm levén önnel," mondá Béla, míg ajkain egy villámként csikázók mosoly vonult át.

nyit sok eztra beszéd kifejezhet. Abban szerelmem gyűlölet, s minden a mi éles s a mi veszt sebezhet — benn volt. Sötét szemét egy perczre felzavarták, azután csak ismét szelid megadást, elragadtatást s boldogító reményt sugároztak. Kezét kórháze kuleselő össze, areza opedó kifejezést öltött. A lány azonban csak nem akart engedni.

"Iván, édesem! könyörgött újra. Egy percz mulva ott térdelt az ifjú lábai előtt s remegő kézzel csatolta föl a pieziny bársony cipőkre a koresolyát. Azután magát is ellátta felük, s most kéz közbén gyakorolt futással siklottak tova a tükörsima jégben, miglen a lány pihegve hajtá fejcsökéjét Iván vállára. Eláradtott. Iván szorosán magához ölelé őt s egyetlen lókéssel ott termett egy csinos szán mellett, melyre szép terhét gondosan elhelyezé.

Azután farkasbundaival gyengédén betakargatá, hogy csak piéz, mosolygó arczcsökéjü látszott ki, és elragadtatással szemlélte hosszan, édesen. A lányka nem tűrhété el a merev tekintetet. Elpirult, lehajtá fejét, s zavartan szolt:

"De mi is lett ma téged? olyan különös vagy egész nap, ha nem gondolék vissza anyi jóságodra, azt kellene hincem, hogy ellenségem vagy."

"Iréne! Hát csakugyan nem tudnád mi megy végbe itt belül? A mit pájkosságnak, gyermeces szeszélynek neveztem eddig, az érzelem hiány lenne? Mert ha te is érezní tudnál, rég megsejthetted volna, a mit különben minden tekintetben, minden esolekdeletben elárúl, a mit a tő előtt a legtitkosabb férfi is láába rejtegetne."

"Nos igen!" kiáltott föl a lány édvaj mosolylyal. S legott felredobta a bundát, egy ugrással a jégben termett s tovasiklott merészén. Az ifjú egy ideig csak nézett utána, majd izobze vette, s követték egymást, mint egyik csillag a másikat.

"Nem találok abban semmi újat, hogy szeretsz? szolt kényesen arczczal Iréne, — azt már rég tudom, s ez nem lehet ok arra, hogy minden toled telhető módon kinnöz. Valóban nevétségsé teszed magadat folytonos zaklatásniddal, s mondhatom ez inkább arra vezet, hogy vonalmamát elfojtsd, mint sem az ellenkezőre."

Iván arca fehérebb lett a parti hűlők, szép metzetű ajkai szorosán, mintegy tiltón csököltak össze, szemét merev bizsóséggel tekinteték Iréne, ki gondolatlan siklott tova, majd felé tőtt enyelegve, s ismét elkerülté kacszerán.

"Ah egy szán! kiáltott most fel, s firkészőn nézett a távolba. Iván, ki jöhet ott? mily pompás dolog volna, ha vendégek érkezének!"

Iván még nem is válaszolhatott a szán már ott termett.

Belöle két viruló arcz mosolygott le rajuk, kézzel-lábbal igyekezve menekülni a sok meleg ruha alól.

"Jólánka! Elek! mily remek gondolat volt önkötöl hozzánk átérni. Gyorsan fel anyámdhoz. Mi is ott leszünk rögtön. Jer Iván, siessünk!"

"Ah nos halljuk mi az?" sürgeti Coralie erotetet jökevelve.

"Ön tudom kinevet báróné, de mindegy. Képzéje házassági szándokkal lépék ön elé," szolt elfozgatlanul a báró, kémlően pillantva Coralie szép arcára, ki mélyen elhalványodott, és alig tudta kihozni ajkain e szót: "Valóban?"

"Igen, és most az ön beleegyezéséit esedezem."

"Az enyémet, hogyan?"

"Én már igen régen ismerem kedves szép hűgát, de em volt soha anyi alkalmam, hogy luzamosabb ideig társalgottam volna vele; végre tegnap este kedvezett a szerenese, és azon pár óra, melyet köröben töltöttem, feltárta előttem szép, nemes, szeretetreméltó tulajdonságait, szép szép orkázó szellemét, szóval mindazon bájokat, melylyel Iréne kisasszony dísekedhetik; így tehát."

"Nos tehát ön?" vágott szavaiba fuladozva Coralie.

"Iréne kezét kérem."

E szavakra feljuttant dült hátra a báróné maga elé mormolvá: "Iréne kezét?"

"Igen, unokabésem számára!" mondá Béla jóízűen felkacsazva.

Szavai mint delejes villanyütés érinték Coraliet, felszókkant helyéről, megragadván a báró kezét, örömrépsze kiáltá: "Igaz ez, vagy csak álmodom?"

Coralie könnyűen keresztül mosolyogva rebegé: "tehát nem szeretted Irénet? Engemet szeretsz-e még?"

"Tégedet egyedül eszményképem!"

"Ah Béla, ha tudnád mennyit szenvedtem, e pár kintelés óra tanított meg, hogy mennyire szeretlek! De mégis," tevő hozzá mégis daczczal felvetve ajkait: "te udvaroltál Irénnek, sőt azt mondtad, hogy csak is a barra nok szépek, miért is vagyok én szőke! végzé sohajta.

